

Zonder al te veel pretenties

Zonder al te veel pretenties

Reinier van Delden

Geachte lezer,

Voordat u de volgende bladzijde omslaat en u de moeite gaat nemen om mijn verhaaltjes te lezen wilde ik toch eerst de volgende mensen bedanken:

Allereerst Symen Veenstra, die mij destijds gestimuleerd heeft om te gaan schrijven en vooral om te blijven schrijven.

Daarnaast ben ik Anne Maarten Bruins (INK Redactie) zeer erkentelijk voor het feit dat hij mijn teksten heeft geredigeerd en heeft meegedacht over de vorm en inhoud.

Ten slotte wil ik Martje Smith en Joren Hans bedanken voor het ontwerpen van het boekomslag.

Zonder hen was het boekje nooit tot stand gekomen.

Reinier van Delden

Ontgroenen

Het ging over ontgroenen.
Over die studenten en zo.
Ik heb zelf nooit gestudeerd.
Dat is nou eenmaal zo gelopen.
Wel had ik er aanleg voor.
Niet zozeer om te studeren.
Maar om er als een student uit te zien.
Ik kon aardig meekomen.
Als ze vroegen wat ik dan deed.
Wat ik dan studeerde.
Dan zat ik in een tussenjaar.
Dat ik mij aan het heroriënteren was.
En dat ik aan rechten zat te denken.
Met geschiedenis ernaast.
Nou, dan was je eigenlijk al binnen.
Dan vroegen ze verder nergens naar.
Zodoende kwam ik dan in sociëteiten.
En studeerde ik toch een beetje.
Kon ik in ieder geval observeren.
Toch ook een soort van studie.
Alleen had ik daar toen nog geen idee van.
Ik hoefde geen lesgeld te betalen.
Geen colleges te volgen.
En niet mijn hand bij mijn ouders op te houden.
Niet dat dat een schande is.
Maar ik wist niet beter.
Ik betaalde leergeld.
Door af te wassen.
Schoon te maken.
En steeds te laat te komen.
Om het dan een week later ergens anders weer opnieuw te proberen.
Zo heb ik heel wat bedrijven gezien.
Mij breed georiënteerd, zou je kunnen zeggen.
Maar goed, ontgroend ben ik dus niet.
Hoogstens liep ik een blauwtje.

Mijn kamer

Mijn kamer.
Een deur natuurlijk.
Naast de deur een intercom.
Nog nooit gebruikt.
Dan twee kasten.
Bedsteden meer.
In een ervan ligt een matras.
Op een lattenbodem.
Een tip van de huisbaas.
Dan kan het ademen.
Twee stoelen.
Op die leren zit ik meestal.
Over die ander hangt een handdoek.
Een bord met kruimels.
Een boek: Het erfgoed van Nederland.
Niet dat ik het ooit heb ingekeken.
Het dient als onderzetter.
Dan leg ik dat boek op mijn schoot.
Een papiertje erop.
En dan kan ik wat noteren.
Mocht dat nodig zijn.
Het raam.
Bestaat uit drie delen.
In het midden hangt een parapluutje.
Ter versiering.
En als herinnering.
Daaronder de verwarming.
Die doet het.
Heb van de week gevoeld.
Op de vloer vloerbedekking.
Van het kantoor nog volgens mij.
Dat het ooit geweest is.
Een stereo.
Met twee boxen aan weerszij.
Een platenspeler.
Een singeltje.
Will Tura.
Hopeloos.
Ooit met stip op één.

Luchtkus

Ze zei dat ze zwanger was.
Ik vroeg of ze wist van wie.
Er komen er namelijk nogal wat langs.
Van die heren.
Hoe ik dat weet?
We delen dezelfde voordeur.
En van de zomer zag ik haar ook al lopen.
Had ze zo'n zonnebril op.
Net iets te groot.
En net iets te goedkoop.
Voor haar liep zo'n man.
Eind vijftig.
Broek op half zeven.
En erbij lopend alsof hij zijn buit binnen had.
Ze had mij ook wel eens aangesproken.
Na een avondje stappen.
Ik zwalkte over de gang.
Ging haar deur plots open.
En gaf ze mij een luchtkus.
Ik herinner mij dat ik even bleef staan.
Haar aankeek.
En ik moet toegeven dat ik twijfelde.
Ik ben ook niet van steen.
Zeker niet op dat uur van de nacht.
Maar ik had gelukkig het besef nog.
We hadden namelijk ooit wel eens gepraat.
Gaf ze zich ook bloot.
Maar anders.
Vader vermoord.
Kindertehuis.
Verliefd geworden.
En naar Nederland gekomen.
Het fijne weet ik er niet van.
Maar echt lekker zat het niet.